

# L'OBLACIÓ BENEDICTINA\*

*Réginald Grégoire*

1. L'oblació benedictina expressa un projecte d'existència cristiana, elaborat i viscut en l'esperit de la Regla de sant Benet, en la comunitat eclesial i en el propi estat: matrimoni i família, celibat o viduïtat, activitat professional o relacions socials. Per això, en l'àmbit de la tradició monàstica i benedictina, l'oblació és una vocació apostòlica portada a terme segons l'Evangelí, en adhesió a les directrius del Magisteri eclesial, amb particular referència al decret conciliar sobre l'Apostolat dels laics (18 de novembre del 1965).

A la diversitat de vocació i per tant de ministeri hi correspon tanmateix la unitat de missió; però, igual que tots els altres compromisos eclesials, l'apostolat dels oblats, interpretat per la doctrina benedictina, implica un *servei de santificació*. Aquesta funció es caracteritza pel vincle personal a un determinat monestir.

2. Si bé és fruit d'una vocació sobrenatural, l'ideal de l'oblat benedictí no implica una consagració religiosa; és un *vincle espiritual i moral*, que no comporta drets capitulars o conventuals, i no permet ingerències en les activitats i programes de la comunitat d'afiliació.

Aquest lligam, de caràcter espiritual i ascètic, és un compromís lliure i privat, personal i definitiu, de *renovada consagració baptismal*, sense ulteriors conseqüències jurídiques o implicacions de consciència. Però l'oblació benedictina no és compatible amb la pertinença a altres formes de compromís eclesial anàleg, del gènere del Tercer Orde o d'un Institut secular, etc.

3. En tant que és afiliació espiritual a una comunitat benedictina, expressa una acceptació de la seva orientació i del seu caràcter peculiar. Després d'una petició explícita i escrita presentada al superior del monestir, que decideix d'acceptar-la o no, hi ha un període de verificació i de preparació per a l'oblació definitiva que s'allarga en els termes que decideix cada comunitat; habitualment aquest període no dura més d'un any. En el curs del «noviciat», el candidat va periòdicament al monestir per aprofundir el coneixement de l'espiritualitat monàstica i valorar la seva pròpia possibilitat d'esdevenir, allà on l'ha enviat la Voluntat de Déu, un testimoni autoritzat de la pau benedictina, en actitud de comunió amb Déu i amb la humanitat. Després, l'oblat, amb un ritu litúrgic adequat i la signatura de la cèdula d'oblació, promet un estil de vida segons l'esperit de la Regla de sant Benet i la fisonomia institucional de la comunitat d'oblació.

4. Aquest acte expressa la promesa de posar en pràctica la *conversió monàstica dels costums*, amb vista a l'animació cristiana de l'ordre temporal. A través de trobades periòdiques, la comunitat proposa a l'oblat les ajudes derivades dels béns espirituals de l'Església. D'aquesta manera, l'oblat, ja destinat per Déu a l'apostolat mitjançant el baptisme i la confirmació, rep un vàlid sosteniment per donar testimoniatge de Crist en l'exercici dels deures seculars. Inspirant-se en els valors típicament monàstics, està atent, dins dels límits lògics determinats pel propi estat humà i professional, a viure aquests valors fora del recinte monàstic, sense ambigüitats o falsificacions: l'oblat no és un «monjo a mitges» o un monjo «a temps parcial»!

5. Sota el guiatge de l'Esperit sant, la professió monàstica significa una accentuació d'algunes notes del cristianisme; l'oblat benedictí és conscient d'associar-se a aquesta interpretació dels valors evangèlics, en el desig de viure amb discreció i simplicitat de cor la pròpia filiació divina adoptiva.

La seva jornada, marcada pel do de l'*Eucaristia*, és santificada per la celebració de les *Hores litúrgiques*: la pregària del matí i del vespre l'associa fraternalment al deure primari de la comunitat monàstica. La vida de pregària s'aprofundeix amb la *meditació* de la Sagrada Escriptura, de la lectura dels Pares de l'Església i dels millors autors d'espiritualitat, pel *recolliment* i pel *silenci*. Aquest col·loqui amb Déu es verifica en el testimoniatge immediat en l'ambient familiar i laboral. En particular, la presència d'un oblat a la família no pot condicionar

el desplegament normal de les activitats dels altres familiars: en cas contrari, el dinamisme de l'oblació obstaculitzaria la perfecció de la caritat. En efecte, l'ideal és la instauració de vincles autèntics amb tothom en Crist, en el respecte de les identitats particulars.

6. L'esperit d'abnegació, la delicadesa del comportament i la moderació de les exigències faciliten la comprensió i el perdó, l'afecte sincer i la confiança, la joia i l'esperança. Aquest és el significat, per a l'oblat benedictí, dels capítols 4 (*Els instruments de les bones obres*) i 7 (*La humilitat*) de la Regla de sant Benet. Tot expressa el bon zel que el sant patriarca recomana tan intensament: «Que no anteposin res absolutament al Crist, el qual ens dugui tots junts a la vida eterna» (c. 72).

7. La identitat espiritual de l'oblat benedictí implica alguns elements fonamentals:

- una contínua *recerca de Déu*;
- un esperit *d'adoració* i de silenci contemplatiu;
- una participació activa i conscient a la *litúrgia*;
- un *estil de vida penitencial i ascètic*;
- una disponibilitat al *servei* i a la *gratuitat*, que és la faç actual de la pobresa;
- una actitud de *fraternitat*, en atenció al pròxim.

D'aquesta manera, l'oblat tradueix un projecte evangèlic que estarà atent a les necessitats parroquials i diocesanes; no oblida mai que és membre actiu del Poble de Déu i de la ciutat dels homes. La seva inserció en l'activitat quotidiana es produirà amb esperit de fraternitat universal.

8. Les virtuts que qualifiquen l'oblat deriven del carisma benedictí:

- el gust per la *lectura sapiencial de la Paraula de Déu*, veritable pa de cada dia de l'ànima i veu de l'Esperit sant;
- una *vida moral correcta i completa*, dibuixada pels «instruments de les bones obres» (Regla, c. 4), destinats a facilitar la col·laboració en la salvació de la humanitat en Crist Ressuscitat;
- una insistència en l'*actitud interior d'humilitat i de fidelitat*, forma privilegiada d'imitació del Redemptor;
- el *respecte de tota persona i de la creació sencera*: tot és instrument de la Providència divina i mitjà de santificació, de cara al retorn al Pare sota el signe de la creu.

9. Guiat per la pròpia consciència i per un pare espiritual, segons la venerable tradició monàstica, l'oblat percep l'oportunitat de comprometre's en la *fraternitat dels oblats*. En el dinamisme i en l'equilibri dels vincles de fraternitat que deriven de la «professió d'oblació», cada membre del grup facilita, a títol personal i comunitari, la irradiació de l'espiritualitat viscuda per la comunitat i en comunica la vitalitat. L'oblació benedictina és realment un subsidi per al creixement espiritual i per les diverses formes d'apostolat, al servei de Crist mateix.

---

\* Apèndix del llibre "Sant Benet. Del passat al futur d'Europa". Publicacions de l'Abadia de Montserrat. Col·lecció L'Espiga 92. 2007. L'autor era monjo del monestir de Sant Silvestre, a Fabriano (Itàlia).